

Filip Tamás

SZELLELEM, VASÚT

Szellemem szállt föl, és testem
érkezik meg talán. Utazom egyre
súlyosabban, összepréselve
könyvlapok és fülkefalak közé.
A jegyzeteim elúsznak, hiába
nyújtózkodom utánuk.
A bírónő butákat kérdez majd,
fiatal lesz és szemüveges.
A kalauzt már ízekre szedtem.
Mire jutok majd övele?

Tanútok lettem, ti akartátok.
Persze a múlt lágy részeit
kirágta az idő, de emlék nélkül is
róla beszélek: ha becsukom
a szemem, ott áll a célkeresztben.
Ha megmozdulna, karjából
kiszakadna az infúzió, hát állva
marad az elképzelt sortűzben is,
amíg ki nem nyitom a szemem.
Aztán csak az emlék, hogy
mégis ott volt – állítja meg
egy pillanatra a világot.

(*Pannon Tükör*, 2005/2.)